

OP HET
LANT-LEVEN
EN DE
GESANGEN
VAN DEN HEERE
WILLEM SLUITER,

Leeraar des H. Euangeliums te
Eibergen.

Secura quies & nescia fallere vita.

Wien lust vernoegt en naer zyn' wensch,
Als een gerust, gelukkig mensch,
Zyn tyd te slyten en te sluyten?
Die koom' t'Eibergen, en verkeer'
Met SLUITER, 's Hemelstolk, en leer'
Zyn Bybel-poëzy van buyten.

Wien luikt het hert niet op van lust,
Die hier gewaar wort, hoe gerust
Dees Leeraer leve en onbekommert?
't Zy dat hy eenzaam hou gesprek
Met stommen in zyn Boek-vertrek;
Of zing'; van boschloof koel belommert?

Of adem sceppe in 't ruime velt:

Met

Met zyn gedachten best verzelt.
Dees leedigheid is meest onledig.
Hier speelt, of digt hy dit of dat;
Of leest, of vout, of schryft een blat;
En strydt voor Christus, altyd vredig.

Hier groet hy met een morgendicht
Godts Soon, het schoonste morgenlicht:
Zyn middags-yver pryft hier sterker
De hant, die Menich en Vee verzaet:
Hier zingt hy d'avontzon te laet,
En vreesst geen spook uit 't afgronts kerker.

Hier zingt hy u 't geboorte-liedt
Van Davids Soon, wiens erfgebiedt
Met lyden 't helliche ryk komt zarren:
Hier stygt die Helt ten kruisberge op:
Hier bloed zyn dootsweet, drop by drop:
Hier wyft hem 't graflicht naer de starren.

Hier toontge ons 't ware Christendom,
O SLUITER, dat de keel verstomm'
Des afgronts, met zyn lasterstreken;
En houd den dierb'ren tydt te ra,
Eer die herwenscht worde al te spa!
En hekelt boose ziel gebreken,

Gy wyft de Jeugt een veilig spoor:
Gy moedigt haer, om rustig door
Te streven, daerge rust in 't weilant.
Gy smeedt de kruishelt swaert en schilt,
Daer hellich geweer op wort gespilt.
't Begin en slot is werelds Heiland.

Als gy u zinnen spelen voert,
Zoo bidtge, en dankt, en streelt, en roert,
En windt een' heylschat uit Gods blad'ren.
Mariaes voeren dan het woort;

Of

Of englen luyft'ren zelfs, bekoort
Naer nieuw muzyk van d'oude vad'ren.

Nu valt de ziel, die misdaen boet,
De hemelsche gena te voet:
Dan rytse bly en begenadigt,
Nu hygt het afgejaegde hart
Naer Jesus heilbron, flauw van smart:
Dan juicht het aen Gods disch verzadigt.

Zoo scheid uw ziel, ook eerse scheid,
Uit dit moerasch in d'eeuwigheid,
Met haer gezang om hoog gevaren.
Dan vlocht de Meimaent rosenhoen.
't Gevogelt zingt u na in 't groen.
Hier ruifcht geen wint in tak noch blaren.

De nachtegael in 't bosch benyt
Den zangprys u, en zwelt van spyt:
Zyn toon en tongmuzyk legt achter.
De Berkel, daer hy onder 't riet
Gedoken, stroomt en nederfchiet,
Geeft u gehoor, en vloeit veel zachter.

Dan stuyft de werelt wech, als mist,
Met haar bedrog, hoe valsch vernift,
Voor u gezicht. De nyd mag pruilen:
U deert geen net der boose spin.
Gy zoud dat leven naer uw' zin
Met eene rykskroon, nô verruilen.

De geltzucht vlamt op aerdsch genot:
U rykste schat, uw erf is Godt.
De wellust laet zich dwaes bekoren,
Maer gy niet, door Sirenezank;
Terwyl geen wasch, maer d'ed'le klank
Van uw gezangen stopt uw' oeren.

O vreugt, ô deugt, ô eenzaamheit!
O *wel hem* die dat leven leit,
Van Salomon recht wys geoordeelt,
Zinge elk dien Leeraer en zyn Leer,
Dien hemelschen Poët ter eer.
Zoo volg' Gods kooi haer herders voorbeelt:

Een gulde tyd, die honig lept
Uit rotz en steen, wort dus herschept.
Geen leven kwam het leven nader
Van d'aldereerste onnoozelheid,
Eer 't Paradys haer wiert ontzeid,
Als 't zaet de doot at in den Vader.

J. VOLLENHOVE.

MDCLXI.

